

Životopis Heleny Švecové

Helena Švecová, za svobodna Kašparová, se narodila 22. července 1947 v Pardubicích. Její maminka tehdy nebyla vdaná a velkou část svého dětství strávila u prarodičů, na dobu u nich dodnes ráda vzpomíná. Její dědeček byl vojákem u „třicátníků“ ve Vysokém Mýtě, kde hrál ve vojenské kapele.

Po ukončení základní školy nastoupila na gymnázium v Pardubicích, kde mezi její spolužáky patřil i později známý herec Jiří Bartoška. Po maturitě se hlásila na vysokou školu, zajímala ji archeologie a filozofie, ale nedostala se a místo toho pokračovala ve studiu na nástavbě v České Třebové, kde znovu maturovala.

V roce 1967 nastoupila k Československým státním drahám jako výpravčí, bylo to chvíli před začátkem období pražského jara. Na tuto dobu vzpomíná jako na období nadějí a změn. Z tehdejších médií si nejvíce pamatuje pořad Co tomu říkáte, pane Werich? Lidé tehdy více diskutovali o budoucnosti země a věřili, že se poměry budou zlepšovat.

Jejím prvním působištěm byla Cerekvice nad Loučnou na lokální trati, vedoucí z Chocně do Litomyšle, přes Cerekvici a Vysoké Mýto. Asi rok po jejím nástupu přišla událost, která zasáhla celý stát. V noci z 20. na 21. srpna 1968 vstoupila do Československa vojska států Varšavské smlouvy vedená Sovětským svazem. Byla tou dobou u maminky v Pardubicích a vzpomíná zejména na noční přelety letadel.

Vysoké Mýto se po okupaci stalo sídlem velitelství jedné z pěti divizí sovětských vojsk, rozmístěných v Československu, po železnici se proto neustále přepravovali vojáci, tanky a další vojenská technika. Paní Švecová tak byla v častém kontaktu se sovětskými vojáky a důstojníky, mohla pozorovat vagonování a přesuny techniky, byla svědkem pádu tanku z přepravníku a chování důstojníků vůči vojákům.

Během normalizace se kolektiv železničních zaměstnanců stal nedobrovolným útočištěm několika lidí s politickými prohřešky. Paní Švecová vzpomíná na výhybkáře s inženýrským titulem a na dva faráře, z nichž jeden se ke svému původní profesi po roce 1990 vrátil.

V roce 1970 poznala svého budoucího manžela. Ve stejném roce se vzali a založili rodinu. Nejprve se jim narodil syn a později také dcera. Rodina pro ni vždy znamenala velkou oporu a důležitou součást života.

Na železnici Helena Švecová pracovala až do důchodu. Čilost a životní elán si zachovala dodnes. Věnuje se vnoučatům, cvičí jógu a ráda navštěvuje divadlo. Také jezdí na výlety, s kamarádkou dokonce ve Finsku překročila polární kruh